

Esperanto kanske officiellt språk i Europarådet efter 3:e röstningen

Man väntar sig inte att förespråkarna för esperanto funnit någon bördigare jordmån för sina idéer i Storbritannien. Engelskan — eller om man så vill anglo-saxiska — är väl just nu framför alla andra det språk som är mest gånbart över hela jorden. Och den gamla skämthistorien om engelsmannen som vägrade lära andra språk än sitt eget med motiveringen att "om någon vill tala med mig, så får han tala begripligt" uppfattas nog så att man tror en smula på dess lilla sanningskorn. Inte desto mindre har esperantorörelsen fått ett säkert och i internationella sammanhang betydelsefullt fotfäste i just Storbritannien, berättade fru Marie C. Major, London, esperantist och sekr. vid ett flertal internationella konferenser inom FN:s ram i en intervju för KLT under esperantokongressen i Nybro.

— Det där bornerade skämtet om bristande språkkunskaper hör en gången tid till. Visserligen läser vi inte språk i den utsträckning som ni gör här i Sverige. Men även om engelskan hör till de s. k. världsspråken så täcker den ingalunda världskartan. Vi har det stora franska språkområdet och vi har det spanska — det enda språket i t. ex. hela Sydamerika — och nu också det ryska.

Situationen är i dag i själva verket den rakt motsatta. Såväl vår kolonialpolitik som vårt nära umgänge med övriga europeiska makter har lärt oss inse hur många av de svårigheter och hur mycket av allt krångel som förekommer beror just på språksvårigheter. Språköarna skapar svårfor-

Nybro esperantoklubb erhöll ett standar som tack för fint värdskap och här syns den engelska representanten mrs Major, London, klubbens ordf. fru Edsenius, Nybro, förbundets ordf. hr Jan Strönne, Malmö, och den tyska representanten fru Elsie Jacobs, Flensburg, fyllade kring den grön/vita stjärnan.

cerbara gränser. Ta t. ex. konferenserna inom FN:s olika organ.

Att de s. k. officiella språken där — det är franska, engelska och ryska — ger sekretariatet en oerhörd arbetsbörda är lätt att förstå. Alla medlemmarna måste tala något av dessa tre språk och om resp. delegater från andra språkområden varken behärskar det ena eller andra särskilt bra, är det sannerligen mycket svårt att korrekt återge deras anföranden. Därtill kommer politiska konsekvenser som är mycket allvarligare än man tror. Delegater från förutvarande europeiska kolonier t. ex., är mycket känsliga för den prioritet som engelskan och franskan åtnjuter och detta stoppar upp förhandlingsarbetet på ett sorgligt och ofta nog fullständigt onödigt sätt.

Antoge man inom FN:s organ esperanto och endast esperanto som kongressspråket skulle dels sekretariatet kunna minskas ner till en bråkdel, dels stodo alla så att säga på samma plattform. För detta arbetar en grupp parlamentsledamöter och tillsammans med representanter från andra europeiska nationer, varibland märks tysken juris. dr W. Herman, ett flertal österrikare — ofta

innes fördelarna främst av nationer med flerspråkig befolkning m. fl. — och har även åstadkommit en hel del. Frågan har nu t. v. fallit inom europarådet efter två omröstningar som gav röstsiffrorna 9 mot 9 och 7 mot 7. Den kommer upp en tredje gång i höst.

Också i Storbritannien arbetar vi förstås efter den andra linjen: grundläggande undervisning i skolorna. Undervisning i esperanto förekommer i flera skolor. Den står inte på ordinarie schemat, men lärare finns tillgängliga för frivillig undervisning och våra undervisningsplaner är som bekant inte så hårt drivna som här i Sverige — de går mera ut på uppföstran — varför utrymme verkligen finns. Undervisningen i esperanto innebär inte alls att övriga språkstudier skall minskas. Man lär sig esperanton hjälpligt mycket snabbare än andra språk på grund av grammatikens logiska och mycket enkla uppbyggnad och förrådet av glossor har man en oerhörd nytta av vid alla romanska eller latinska språkstudier. Det har visat sig att elever som samtidigt läser t. ex. franska i allmänhet når ett bättre resultat även i detta språk.